

Cemil Kavukçu

Günce

Öykü Dekor

Bursa'dan beklediğim arkadaşım, adaşım Cemil ve karısı İnci 2003 yılının son günü, hava kararmak üzereyken geldiler Ankara'ya. Cemil, lise yıllarından arkadaşım. Araya hiç “ara”nın girmediği, kopmaların, kırgınlıkların, küskünlüklerin yaşanmadığı bir arkadaşlık. Uzun süredir görüşmüyorduk; coşkuyla kucaklaştık. 2004 yılını birlikte karşılayacağız. Günlerdir çocuksu bir heyecanla hazırlanmıştık. Hiçbir şey getirmeyin, dememize karşın bir sığınakta günlerce kalabileceğimiz kadar yiyecek içecek getirmişlerdi. Adaşımın ilk gösterdiği ise iki litrelik Uzo oldu. Cephaneimiz sağlamdı.

“Boşuna toplandık,” dedim, “siz gelmeden önce haberlerde dinledim, 2003 bu gece gitmiyormuş. Üstelik ne zaman gideceği de belli değilmiş. Bu yüzden piyango biletleri de çekilmeyecekmiş.” Amacım, Cemil'in çok sevdiğim “lıkır lıkır” gülüşünü duymak. Gülüş dozunu iyi ayarlaması gerekiyor; çünkü uzaması halinde öksürüğe dönüşüyor. Sigaradan tabii. İnci, “Hadi be,” deyip omzuma vurdu. Yine de biraz üstelesem inanacakmış gibi bakıyor. Sonra hepimiz güldük.

Televizyonu açmadan, tek bir müzik dinlemeden, yalnızca konuşarak ve lıkır lıkır gülerek, bolca öksürerek, dostlarımız tarafından telefonla aranarak, biz onları arayarak, cep telefonlarımıza gelen mesajları okuyup cevaplar göndererek yeni yıla girdik. 2003'le birlikte yetmişlik rakı da bitmişti. Onlara, bir süredir yılı 364 gün olarak yaşadığımı, ocak ayının ilk gününü uyuyarak ya da yarı sarhoş geçirdiğimden yaşanmamış kabul ettiğimi söyledim. Bu kez öyle olmayacaktı, 2004 dolu dolu ve 365 gün olarak yaşanacaktı. Kaçta yatarsak yatalım sabah erken kalkacaktık ve hava nasıl olursa olsun yürüyüş yapacaktık.

Çok geç yatmamıza karşın, saat dokuzda hepimiz kahvaltı masasındaydık. Ben erkenden kalkıp köpeğimi gezdirmiş, bir tomar gazete, sıcak ekmek ve sigara alıp dokuzdan önce eve dönmüştüm. Piyango biletlerinin incelenmesi çok kısa sürdü. “Devletimiz kazandı” deyip ekonomiye katkımızla övündük.

Gece konuştuğumuz gibi, Cemil'le birlikte uzun bir yürüyüşe çıktık. Eryaman, yürüyüş ve

bisiklet için elverişli bir yerleşim alanı. Kent merkezine olan uzaklığını, sessizliğini çok seviyorum. Susuz Göleti'ne yürüyeceğiz, gölün çevresini dolaştıktan sonra eve döneceğiz. Gölet, geçen yıl Etimesgut Belediyesi tarafından düzenlendi (ya da “ıslah” edildi). Düzenlenmezden önce, her hava koşulunda mangallı, içkili erkekler topluluğunca işgal edilmiş bir görünümü vardı. Güzel havalarda ise dip dibe ailelerin kaynaştığı, mangal dumanlarının ve kasetçalarlardaki müziklerin birbirine karıştığı bir mahşeri andırıyordu. Evimizin dışında her yeri kirletmek gibi bir alışkanlığımız olduğundan, gölün çevresi de büyüyen bir çöplük görünümü almıştı. Şimdi durum tamamen farklı. Her yer temizdi; ama doğallıkla yapaylığın çatıştığı bir alan oluşturulmuştu. Gölün çevresinde dolaşan üniformalı görevliler vardı. Giriş kapısına da, içeride alkollü içki içmenin “kesinlikle” yasak olduğunu bildiren bir uyarı yazısı asılmıştı.

Soğuğu kıran tatlı bir lodos var, yine de sıkı giyindik. Yeni yılın ilk günü, erken sayılabilecek bir saatte bizden başka kimse yok görünürde. Gölün yüzeyi yer yer buz tutmuş. Eski bir tekne buzları kıra kıra karşı kıyıya geçiyordu. Teknenin tekdüze çalışan makinesinden ve buzların şarkırtısından başka ses yoktu. Konuşmadan tekneyi izledik. Karabatak benzeri kuşlar buzların arasındaki kanallarda huzurla yüzüyorlardı. Cemil, “Bir öykü gibi,” dedi. Ben ise Angelopoulos'un filmlerini anımsamıştım. Kıyıda ki buz parçalarının altında donmuş minik balık ölüleri gördük. O kadar çoktular ki soğuğa dayanamayıp topluca yok olmuşlardı. Gölün çevresini dolaşan dört kişi daha var. Orta yaşlı, oldukça kilolu iki bayan renkli eşofmanlarının içinde tempolu bir biçimde, konuşmadan yürüyorlar. Son derece ciddi bir görünüşleri var. O gruptan olduklarını sandığımız, orta yaşlı, hafif göbekli iki adam da, küçük adımlarla, kendilerini yormadan koşuyor. Göldeki kuşlardan biri havalandı, kanat sesleri bütün gölün üzerini kapladı. Adamlar da, kadınlar da durup kuşa baktılar. “Bütün bunlar öykü gibi değil mi?” dedi Cemil. “Öykü gibi, ama değil,” dedim. “Gördüğümüz her şey yazınsal, hatta sinemasal bir nitelik taşıyor. Bunlar bir romanda, öyküde, filmde yer alabilirler, ama ortada bir öykü göremiyorum. Bunlar olsa olsa öykünün dekoru olabilirler.” “Öykü nasıl görülür ki,” dedi arkadaşım. “Böyle bir görüntü seni tetikleyecek ki, öyküyü bulasın. Burada gördüğüm her şey, Peter Handke'nin *Hiçkimse Koyunda Bir Yıl* romanında okumuşum kadar tanıdık geldi bana. Bence sen bu gölden bir öykü çıkarırsın.” Arkadaşım haklıydı; bu gölden bir değil birçok öykü çıkardı; ama bu, benim harcamı değildi. Her şey son derece etkileyici olmasına karşın, ben, öykünün havasını bir türlü soluyamıyordum.

Göl turunu tamamladık. Çıkışta, “Şu yazıya kafam takıldı,” dedi, “böyle bir ortamda içki neden yasaklanır ki?” Eve doğru yürüyüşe geçtik. “Baksana,” dedi, “açık bir yer bulsak da birer kutu bira alsak, ceplerimize saklasak, sonra göle geri dönüp çaktırmadan içsek... Nasıl olur?” “Çok iyi olur,” dedim, “çivi çivi söker.”

İkinci Etap'ta içki satan açık bir büfe bulabilirdik. Adımlarımızı hızlandırdık.

“Bu da mı öykü dekoru?” dedi.

“Yok,” dedim. “Bu, artık dekor değil.”